

1. Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών πίσω από τις προφανείς αναταράξεις που καταγράφονται, κρύβει τη στασιμότητα και δεν είναι θετικό στο σύνολό του για τους λαούς και την αριστερά.

Παρά την εκλογική υποχώρηση των συντηρητικών και των σοσιαλδημοκρατών, δεν αποτυπώνεται ένα προοδευτικό ρεύμα οργανωμένης αμφισβήτησης ούτε της ευρωζώνης ούτε πολύ περισσότερο του νεοφιλελεύθερου ευρωενωσιακού σχηματισμού, παρόλο που στον ευρωπαϊκό νότο, ριζοσπαστικά κόμματα και εγχειρήματα καταγράφουν σημαντική άνοδο. Την ίδια στιγμή σε χώρες όπως η Αγγλία (UKIP) και η Γαλλία (Εθνικό Μέτωπο), ο ευρωσκεπτικισμός εκφράζεται από την ακροδεξιά, με εθνικιστικό και όχι με προοδευτικό προσανατολισμό. Η γερμανική ηγεμονία στην Ε.Ε. -αν και τραυματισμένη- δεν κλονίζεται από τη μαζική δήλωση αντίδρασης των λαών της Ευρώπης, αλλά περισσότερο έρχεται αντιμέτωπη με τις αντιφάσεις του ίδιου του οικοδομήματος, την αντίδραση των «ριγμένων» χωρών του Βορρά και λιγότερο την αντίσταση των ισοπεδωμένων χωρών του Νότου. Δεν υπάρχουν ρωγμές τέτοιες που να επιτρέπουν αισιοδοξία για μια διαφορετική πορεία για τις χώρες της περιφέρειας, με πολύ ή λίγη διαπραγμάτευση, εντός της Ευρωζώνης και χωρίς τη μαζική, πολιτική προετοιμασία ενός σχεδίου αποχώρησης από τη ζώνη του ευρώ και σύγκρουσης με το υπερεθνικό πλαίσιο.

2. Στην Ελλάδα, τη χώρα που είχε τη μεγαλύτερη ύφεση και τα πιο βάρβαρα μέτρα, ο ΣΥΡΙΖΑ κατακτά μια πρωτιά με σημαντικό συμβολισμό, και μάλιστα χωρίς να έχει γίνει ακόμη αποδεκτός από το σύστημα των ΜΜΕ. Στην ουσία όμως, το μνημονιακό στρατόπεδο, δεν μετρά μία ήττα. Η ΝΔ πέφτει αλλά δεν καταποντίζεται, το ΠΑΣΟΚ/Ελιά διασώζεται, το Ποτάμι αποδεικνύεται ικανό «μαξιλάρι» δυσαρέσκειας και αντιπολιτικής ψήφου, ενώ επανεμφανίζονται στο πολιτικό σκηνικό εφεδρείες της συγκυβέρνησης μετά από καιρό. Αποδεικνύεται ότι η κυβέρνηση αυτή, ως βασική επιλογή των Βρυξελλών, δε θα παραιτηθεί, δε θα εξαντληθεί, δε θα πέσει υπό το βάρος επικοινωνιακών συνθημάτων και εύκολων εξαγγελιών. Η συνθηματολογία, κρύβει τη σημαντική δουλειά προετοιμασίας που πρέπει να γίνει, αδιαφορεί για το βάθος των προγραμματικών επεξεργασιών και την παρέμβαση στις λαϊκές συνειδήσεις που έχουμε ανάγκη, μετατρέπει την πολιτική σε τηλεοπτική αντιπαράθεση και μακροπρόθεσμα, σπέρνει την απογοήτευση.

3. Η χώρα στην καλύτερη περίπτωση βρίσκεται μπροστά σε μακροχρόνια στασιμότητα, με υψηλή ανεργία, καταστροφή των κοινωνικών υπηρεσιών, εκποίηση των δημόσιων και κοινών αγαθών. Αυτό είναι το πρόβλημα που βαραίνει στη συνείδηση του Σχεδίου Β. Δεν είναι απλά να σταματήσουν τα μνημόνια, δεν είναι απλά να λειανθεί η λιτότητα. Χρειάζονται γενναίες τομές και αλλαγές και χρειάζεται ευθύνη, επεξεργασίες και ειλικρίνεια απέναντι στο λαό, ακόμη κι όταν έρχεται κανείς σε αντίθεση με την κοινή πεποίθηση. Η αδυναμία της αριστεράς να δώσει πειστικές απαντήσεις και όραμα, στο επίπεδο της οικονομίας, της πολιτικής και της ιδεολογίας εδώ και χρόνια και η μονοκρατορία του νεοφιλελευθερισμού σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, εξηγούν σε σημαντικό βαθμό το αποτέλεσμα σε Ελλάδα και Ευρώπη. Τα προσωρινά ρεύματα αμφισβήτησης, που εκφράστηκαν κυρίως τα πρώτα χρόνια του μνημονίου στην Ελλάδα, δε γονιμοποιήθηκαν και μετατράπηκαν σήμερα σε στάσιμες δεξαμενές. Δεν τροφοδοτήθηκαν από τις ιδέες για μια ριζικά διαφορετική πορεία της χώρας, κι έτσι σήμερα η προπαγάνδα της κυβέρνησης περί επίτευξης σταθερότητας και έξοδο από τα μνημόνια, ακόμη και με ισοπεδωμένο το επίπεδο ζωής, τα δικαιώματα και τους κώδικες αξιών της κοινωνίας, κερδίζει χώρο και χρόνο.

4. Όσο ελπιδοφόρα κι αν είναι η στήριξη της αριστεράς σε λαϊκές - εργατικές συνοικίες, δεν μπορεί να μη δει κανείς πως αυτός που καταγράφει την καθαρότερη απόλυτη αύξηση σε σχέση με το 2012, είναι το

νεοναζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής. Ο φασισμός ριζώνει και δηλητηριάζει ανθρώπους, ενώνοντας τη «δανεική» ψήφο διαμαρτυρίας και τιμωρίας του πολιτικού συστήματος με την ψήφο του μειοψηφικού φασιστικού εσμού που όμως δεν ξεριζώθηκε ποτέ ολοκληρωτικά από την Ελλάδα. Η διάλυση του δικτύου κοινωνικής προστασίας θα τροφοδοτεί τον φασισμό όσο καμία πειστική απάντηση δε δίνεται. Είναι απαραίτητος ο μαζικός αντιφασιστικός αγώνας ενάντια στην λήθη και τη βαρβαρότητα.

5. Το Σχέδιο Β, έδωσε τη μάχη των ευρωεκλογών με αξιοπρέπεια και εντιμότητα, με συλλογικότητα και πίστη στην ανάγκη οικοδόμησης ενός γνήσιου ρεύματος αντιστροφής της κοινωνικής καταστροφής. Χωρίς πολλές προσβάσεις αλλά με την ειλικρινή προσπάθεια των λίγων μελών και ακάματων φίλων του. Ηττήθηκε. Όχι τόσο ως άποψη, αλλά κυρίως συμπιεσμένο εκλογικά στις μυλόπετρες ενός ρηχού αντιμνημονιακού λόγου από τη μια και την κατανοητή διάθεση του κόσμου της δουλειάς για ανάσχεση ή έστω καθυστέρηση της επίθεσης από την άλλη. Η υπερπροσπάθεια της προεκλογικής περιόδου για τη μεταφορά του κέντρου βάρους της συζήτησης από το «ποιος θα τους διώξει» στο «με ποιο σχέδιο θα τους διώξουμε» δεν ήταν αρκετή για την ανατροπή του κλίματος. Αναγνωρίζουμε ότι στη μικρή διαδρομή από τη συγκρότηση του Σχεδίου Β μέχρι τις ευρωεκλογές, δεν ήταν όλα καλώς καμωμένα. Χρειάζεται μια βαθειά αυτοκριτική, με πίστη στη γενική αρχή ότι για τις μεγάλες ανατροπές είναι απαραίτητες μεγάλες συγκρούσεις, που μένει να γίνει με ψυχραιμία, το αμέσως επόμενο διάστημα. Χρειάζεται μέτωπο, χρειάζεται πρόγραμμα και χρειάζεται και διαρκή προσφυγή στο λαό. Ελπίζουμε όμορες δυνάμεις και εγχειρήματα, να μοιράζονται παρόμοιους προβληματισμούς για το συνολικά αρνητικό αποτέλεσμα όσων αναφέρονται σε ένα σχέδιο με μονομερείς ενέργειες, ρήξεις, και συγκρούσεις με τους πιο ισχυρούς μηχανισμούς του κεφαλαίου. Με τη βεβαιότητα ότι σε μια περίοδο κινηματικής νηνεμίας και πολιτικής απομόνωσης, η αυτοαναφορικότητα δεν αποτελεί επιλογή για όσους θέλουν πραγματικά να συμβάλλουν στην ανατροπή.

6. Με αυτές να αποτελούν τις πρώτες σκέψεις της Γραμματείας του, το Σχέδιο Β, στην πορεία, θα επεξεργασθεί συλλογικά τις επόμενες κινήσεις του. Το επόμενο δύσκολο διάστημα για το λαό και τη χώρα, θα είμαστε παρόντες με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σε κάθε μικρή και μεγάλη μάχη αλλά πάντα από την πλευρά του λαού και της αριστεράς, κόντρα στο συσχετισμό που σήμερα μοιάζει αρνητικός αλλά πρέπει να ανατραπεί.

sxedio-b.gr